

Hodnocení diplomové práce Anny Tibitzlové

Nejprve musím vyjádřit radost za výběr tématu, kterým jistě prorocká kniha Jeremjášova je, a jistě to platí i o samotném textu 31 kapitoly. Celkový dojem tedy u této práce roste právě z mého vztahu k tématu a také obsahem zpracovaném v této práci. A to je více než kladné – myslím i po formální stránce, tedy grafickém vzhledu. I rozsahem myslím splňuje dané mantinely, které odpovídají „metodické pomůcce pro zpracování závěrečných prací“. Pozitivně hodnotím i další stránky, které jsou po formální stránce očekávány – strukturu i členění, jako i technickou úroveň zpracování. Dotyčná si myslím velmi dobře poradila s přílohami. I tak často problematické citace, jichž se často užívá jsou dle našich měřítek. I když se jedná o druhořadou záležitost ve srovnání s obsahem práce – chci připomenout i dobrou práci s hebrejštinou, přičemž právě ona bývá v oblasti biblistiky často problémem (myslím fonty, nejen jak vypadají na obrazovce, ale zpětně i na papíře).

Poklesem, ba přímo nejslabší částí této jinak přínosné práce je její jazyková stránka, tedy stylistická vyspělost a gramatická úroveň. Myslím, že to ale stopuje dnešní trendy v chování se vůči jazyku jako takovému. Více než co jiného myslím za tím stojí těžkost „jak dotyčné věci Pravdě podobné a v Písmu se otvírající“ vyjádřit. Ale to již jsme za hranicemi hodnocení diplomové práce. Tyto vyjadřovací problémy jsou na velkou závadu a zbytečně snižují kvalitu této jinak zajímavé sondy „textově-kritické“.

Jak jsem se již na začátku zmínil nejpodstatnější je však část obsahová – a ta i přes popsané problémy formálně-jazykové je více než dobrá. Snaží se být aplikací sumarizujícího pohledu Manfreda Oeminga z jeho knihy „Úvod do biblické hermeneutiky“, která se jistě blíží i pohledu dokumentu „Výklad bible v církvi“ byť ten je hutnější a proto nutně i stručnější.

Autorka však nezůstává jenom u zmíněného textu z 31 kapitoly – nýbrž se snaží popsat „úkol a poslání proroka“ s přihlédnutím k Jeremjáši. Myslím, že tato část by si zasloužila více místa – byť je to podstatné téma pro samostatné zpracování. Což se přímo nabízí, neb se jedná o proroka, u kterého nám Písmo samotné a ostatní zdroje nabízí nejvíce informací z jeho života. To je snahou první části, která je ne náhodou označena „Prorok a jeho zvěst“.

Poté začíná překladem zmíněných čtrnácti veršů – které nás uvádějí téměř do stejných obrazů, užívaných v poetické a výbušné Písni Písni. S tím je spojena i snaha podat výklad této perikopy. Podstatnou a často ne plně doceněnou se mi jeví srovnání dostupných českých překladů, protože pro biblistu v druhé řadě, jinak však tento postup nahrazuje nemožnost práce s originálem. Zde si také cením srovnávání a tedy i připomínku opomíjeného překladu Hegerovo.

Čtvrtou a nejobsažnější rozsahem je část nazvaná prostě, Historicko-kritická metoda, často také označovaná za metodu vědeckou. Zmiňovaný Oeming je k ní zdravě kritický, ale pomáhající podat proč je stále směrodatná a i přes vzmach synchronních metod nepostradatelná. Autorka se sama zabývá především textovou kritikou to je hlavní část, přičemž se neomezuje jen na ni, nýbrž nabízí hezký pokus o exegezi pojmů u termínů MEČ a PANNA v závěru této části. V textově kritickém rozboru čtrnácti veršů se zabývá kritickým aparátem a jeho posuzováním, tedy proč zrovna v tom slově na rozdíl od hebrejského textu překlady nabízí odlišná slova, než jejich synonyma. Myslím, že jde o zásluhou práci ve snaze postihnout ne zcela lehce postihnutelné směry a trendy tzv. hebrejského myšlení, které probublává jako skrytý pramen v celém Písmu svatém a na který kristovci tak často zapomínají. Proto přichází pisatelka s dvěma částmi u každého verše – s Objasněním a Zhodnocením.

Po těžkém průchodu tímto stylem textem přináší ještě dvě aplikace z možných exegetických metod, v páté části „metodu vykládání textu jako dění řeči a jako událost slova“ a v šesté „metodu existenciální interpretace“ s hojným průhledem časté citované existenciální filosofie.

Na závěr neschází seznamy literatury, zkratk a příloh, jakož i přílohy samotné. V nich bych rád připomenul vzácně vypovídající diagram.

Přes všechny lupy a těžkosti, kterými se autorka pohybovala – a já je sem tam nahlédl – si myslím a doufám, že v úvodu zmiňované „to něco“ ji skutečně chytilo za srdce. Pro zmíněné jazykové, byť odůvodněné nedostatky navrhuji známku „velmi dobře“.

Mgr. Radek Matuška

